

ning mellem hendes verdensforsagende Religiositet og Klædedragtens altid udsøgte, ja forfinede Elegance, mellem de strenge Bibelsprog, hun yndede at anvende mod ham, og de ganske jordiske Smilglimt, han under deres mest himmelvendte Samtaler havde kunnet opfange omkring hendes Mund eller i Dybet af de pragtfulde Øjne.

Nu, da han var bleven ene, savnede han ogsaa (med lidt belagt Samvittighed forresten) det Skær af medfødt Fornemhed, hvormed de to Adelsdamers Selskab havde forlenet ham — i alt Fald udenfor Kresen af hans Landsmænd. Paa disse havde hans falske Baronværdighed ikke længe virket skuffende. Hans Væsens uhelbredelige Jevnhed havde hurtigt røbet den landlige Jeppe under Verdensmandens Dragt, ligesom han med sin Aabenmundethed selv havde fuldtud tilfredsstillet endog Kvindernes Nysgerrighed. Havde man fra først af været noget i Tvivl om, hvem og hvad man skulde anse ham for, fik man snart af hans egen Mund mere at høre om hans Livsmaal og Planer, end de fleste brød sig om.

For at udfylde den Tomhed, som Hofjægermesterinden havde efterladt, tog han sin Tilflugt til Bøger. De antike Murkolosser havde vakt hans Trang til at vide noget mere om Romerfolket og dets Historie end det højst uklare, han huskede fra sin Skoletid. Nu laante han i den skandinaviske Forenings Bibliotek Mommsens »Rö-